

NYE SPECIES FOR VITENSKAPEN

Å oppdage eller finne nye ukjente species i naturen, enten det nå er mineraler, insekter, sopp, sommerfugler, m.m., er vel noe av det største man kan gjøre enten man er profesjonell eller amatør.

Det kan gjøres tilfeldig (som regel ikke!), men vel aller helst gjennom egen kunnskap og innsikt, felterfaring, og ikke minst "nese" for de rette lokalitetene. På den annen side er sjansene for å finne nye species veldig liten, men større blant biologisk materiale enn i den "døde" verden, d.v.s. den uorganiske (mineralene).

Men mange amatører har problemer med å få identifisert sine prøver. I dag finnes imidlertid en del muligheter, om man er villig til å betale for det. DET skal jeg imidlertid ikke komme inn på nå.

Poenget er å fokusere på det å få et nytt species/art knyttet til navnet sitt. Det er vel det gjeveste en amatør eller profesjonell kan oppnå å få et mineral eller et annet av naturens objekter oppkalt etter seg. I det øyeblikk er man nærmest udødeliggjort, - d.v.s. da kommer man inn i all faglitteratur i fremtiden, fordi ditt navn er uløselig knyttet til mineralet, soppen, planten, insektet o.s.v.

Men la oss være klar over at det å beskrive et nytt species vanligvis ikke er noen enkel sak. Enten finneren er en amatør eller profesjonell er det ingen automatikk i det å få sitt navn tilknyttet objektet, ei heller å påberope seg og få det oppkalt etter seg! Det er de (profesjonelle) som beskriver mineralet (eller andre natur-objekter) som avgjør det. Men dersom du er så heldig å få ditt navn på et objekt, - og det avhenger kanskje litt av hva du selv har utrettet innenfor tema, - så er jo det et uttrykk for anerkjennelse, - en hyllest til deg for din innsats. Det blir jo nesten som en Nobel-pris eller en Oscar!

På side 6-7 gis en kort beskrivelse av et nytt mineral for vitenskapen funnet i Norge.

Roy Kristiansen

FRA GEOLOGI TIL GLEMSEL -

At samle mineraler og fossiler er verdens bedste hobby, men er ved at blive en sjælden hobby. Der bliver færre samlere, stenmesserne har færre besøgende, handlere indskrænker eller lukker, tidsskrifternes oplag viger o.s.v. Det står i stærk kontrast til dynamikken i 1980erne og 90erne hvor stenklubber, messer og handlende skød op som padehatte. Jeg har været med fra begyndelsen af 1970erne hvor mineralsamling var excentrisk, gennem 90erne hvor enhver husmor havde en Kvartskrystal til at afvende onde øjne, til nu hvor man nemt kører en trillingebarnevogn ned ad gangen på en stenmesse. Problemet er "selvforskyldt" fordi vi ikke har været gode nok til at sprede interessen. Det grundlæggende problem er, vi er ikke gode nok til at rekruttere og fastholde nye samlere, etablerede samlere bliver ældre og Manden med Leen (Ijåen) høster af dem, der ikke gav op.

Vi har en fælles interesse i nye folk: Samlere vil gerne have legekammerater og når samlingen skal sælges skulle